

Origen del nacionalisme democràtic

written by Pau Miserachs | 12 de maig de 2019

Tradicionalment el nacionalisme ha aparegut en la història moderna europea com a reacció davant la submissió a una potència estrangera. Hi té molt a veure la vida intel·lectual de les classes benestants.

El sentiment d'unitat nacional s'origina amb la defensa de la llengua i de les llibertats. El factor religiós va tenir importància en els temps medievals per la recuperació dels territoris envaïts per la civilització almohade.

Aquest sentiment no ha influenciat les classes treballadores tradicionalment formades per la immigració, avui amb una important representació ciutadana, tenint en compte l'evolució de la població.

Habitualment aquest nacionalisme es considera contrari al règim constitucional que és considerat un tot jurídic intocable i amb una interpretació absolutista.

El nacionalisme promou l'aspiració l'autonomia política i el dret del poble a administrar-se sense dependències.

Fer prevaldre un altre esperit nacional és no respectar el caràcter propi de la nacionalitat afectada per la imposició de la dominació estrangera.

Hi ha nacions esteses en diferents territoris, i la tendència és la de vetllar per la unitat d'aquests territoris, amb una introducció de la llengua en les escoles, les oficines públiques i els oficis religiosos.

En el cas català, el territori continental fou dividit el 1659, pel Tractat dels Pirineus, amb la concessió de l'anomenada Catalunya del Nord a França, i posteriorment, amb

el Tractat d'Utrecht de 1713, Catalunya va veure separats els territoris Sards, Nàpols, Balears i Valencià. El fet és que Catalunya fou trossejada.

La divisió forçada pot significar una vulneració del principi de les nacionalitats pel trencament de la delimitació geogràfica i la mescla d'habitants portadors de diferents llengües. L'ocupació del Principat de Catalunya el 1714 en fou un exemple, seguit de les immigracions dels anys 60 i la dels anys 80.

En els temps actuals la defensa de les nacions europees dependents o trossejades no es resol amb insurreccions com passava a altres èpoques. Actualment els pobles es mobilitzen en forma pacífica i confien en la democràcia que orienta qualsevol dret a l'autodeterminació a més de consolidar el domini polític amb majoria de diputats partidaris de la independència.

El nacionalisme modern considera també fonamental assegurar el caràcter català de Catalunya a través de la llengua i la cultura, amb renúncia a tot acte de violència, i tolerant amb les manifestacions culturals alienes assentades en el territori català amb la migració.

Catalunya no és doncs una regió geogràfica delimitada, sinó una nacionalitat europea barrejada amb població diversa, amb esdevenidor incert, però partidària de viure en llibertat i de respecte als drets humans que garanteix un règim constitucional no centralitzador.

La unitat dels pobles exigeix un sentiment de germanat, sobretot de llengua i espiritual, formant un bloc solidari, contrària a qualsevol esclavatge o dominació exterior. El sentiment patriòtic s'aferma i encén més l'aspiració nacional en cas de persecució i repressió.

Aquesta unitat de la població, amb independència de la llengua pròpia, no es produeix en la seva totalitat quan els

immigrants són partidaris d'imposar una servitud política a la nació que els acollí.

Els contraris a la nació desconeixen habitualment la llengua mil·lenària del poble originalment instal·lat en el territori –com també la seva història–, que no consideren llengua pròpia, i es consideren propietaris de la terra i del dret a decidir la política del territori en contra de les reclamacions dels autòctons convertits en minoria per les immigracions.

Aquesta situació és la que es coneix com fractura social i es deu a l'enfrontament entre comunitats, fomentada pels moviments contraris a les reivindicacions nacionals del poble autòcton i a la llengua de la nació que no es reconeix.

Una nació cau sota el domini d'altres nacions per l'ocupació i la repressió, mai voluntàriament, doncs els pobles defensen la plenitud dels seus drets civils i polítics, ja que a més la sobirania és incedible i irrenunciable.

Els catalans, població autòctona amb la influència grega, romana i visigoda, s'originaren com a poble independent en ocasió de la guerra de frontera entre els carolingis i els àrabs.

Catalunya, conservant sempre la seva personalitat, fou la frontera militar per aturar la invasió de l'imperi almohade, sent els catalans, com deia Rovira i Virgili en la seva història dels moviments nacionals, un país essencialment llatí oposat al tipus semiafricà que trobem en altres territoris ibèrics.

La seva extensió territorial i l'aplicació del Dret Públic català es va produir entre l'Ebre i el mar mediterrani, en les dues vessants dels Pirineus. Al mateix temps es va produir una unitat política en temps de la Reconquesta, i va lluir de plena sobirania com estat medieval sota diversos monarques i comtes, i no formava part de l'estat castellà.

En la tradició història, el nacionalisme català modern, a diferència d'altres, s'ha desenvolupat com una doctrina liberal pròpia essencialment democràtica i republicana, i que obté l'adhesió d'una part substancial de la immigració assentada a Catalunya, sobretot en el moment en què l'Espanya anticatalana provoca el malestar general en totes les classes socials.